

«ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ»

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΛΟΥΒΙΑ

Τούτη ἐγὼ τὴ χάρη πῆρα
ἀπ' τὴ Μοῖρα :
Μὲ τὰ τέλια τὰ χρυσά,
τέλια, τρέμουσες, ἀγτίδες,
τὰ χρυσὰ κλουβιά νὰ φτιάνω, τὰ χρυσὰ κλουβιά !
Καὶ νὰ πιάνω καὶ νὰ παίρνω καὶ νὰ κλείνω
πεταλοῦδες, ψυχάριδες, χρυσαλλίδες,
κάθε γλῶρι, κάθε ἀηδόνη, κάθε σπῖνο,
καὶ ὅλα τὰ πουλιά.
κόκκινα, ἄσπρα, μαῦρα, γκριζία, πράσινα, μαδιά,
στὰ χρυσὰ κλουβιά.

Μὰ εἶναι μέρες, πὺν μιὰ δύναμι
μοῦ κρατᾷ βαριά
καὶ ἄδουλα τὰ χέρια.
Γύρω μου τρελά πουλιά,
οἱ φαλιάντρες, τὰ κοτούφια, τὰ γαρδέλια,
κελαιθοῦν καὶ ξεφωνίζουν.
Γύρω μου τὰ περιστέρια,
σιωπηλά καὶ σοβαρά,
φιτερουγίζουν.
Γύρω μου τὰ πεταλούδια
μὲ τὰ διάφανα φτερά,
ἄσπρα, κίτρινα, γαλάζια,
σὺν ἀσμήμια, σὺν ἀτλάζια,
ἀπορρόγνυα λουλούδια,
μὲς στὸ φῶς ἀνθίζουν.
Καὶ γιὰ νὰ τὰ πιάσω, νὰ τὰ κλείσω,
στὰ κλουβιά πὺν φτιάνω ἐγώ,
στάνει νὰ θελήσω,
ἔτσι δὲ τὰ χέοιτ' αὐτὸν ἰ' ἀπλώσω
μέσα στὸν ἀνέμο θηουρού,
νὰ νὰ θέλω δὲν μπορῶ,
καὶ τὰ χέρια — ἀλλ' ὅ' ἐμένα —
οὐ δέμνεα.

Κ' ὅποτε τὸ πανηγύρι
πιά τελεῖται,
ὁ ἥλιος πάει μακριὰ νὰ γείρει,
κάθε χρώμα λιώνει,
ξεφυλάει κάθε λαλιά.
πάνε οἱ πεταλοῦδες, πάνε, πάνε τὰ πουλιά !
γύρω ἐρμιὰ, γύρω σκοτάδια.
καὶ εἶναι τὰ κλουβιά μου ἄχ ! ἄδεια.

Μὰ καὶ ἔν' φεύγουν τὰ πουλιά καὶ οἱ πεταλοῦδες
καὶ ἄδεια ἂ μένουν τὰ κλουβιά μου,
καὶ ἂ βαρύνει ὁλόγυρά μου
ρενοικιά γαλήνη.
μὰ τὸ πέρασμά τους καὶ σὴν ψυχὴ μου πάντ' ἀ-
(φάνει.

Κ' εἶναι ἀπ' τῶν πεταλούδιων
μέσα μου ἄλλη, σκορπιστὴ,
τὰ φτερά χρυσὴ μιὰ σκόνη,
πὺν ὅποτε τὴν παίρνει ὁ νοῦς
καὶ τοὺς μαύρους του οὐρανούς
ἀστερώνει.

Κ' εἶν' ἐντὸς μου ἕνας χορὸς
αἰθερόχυτων χρωμάτων,
καὶ εἶναι ἕν' ἀνατάραγμα φτερῶν
καὶ εἶναι ἕνας ὠκεανὸς
χιλίων μύριων λαλήματων
καὶ ἕνας πνέει ἐντὸς μου ἀγέρας,
ὅαν' ἐκρύψιμα φλογέρας.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΡΗΓΗ ΓΚΟΛΦΗ

ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ

Τούτες τὶς μέρες κυκλοφοροῦνε τ' «Ἀπλά
Λόγια», ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ γνωστοῦ σιὸς
ἀναγνώστες μας ποιητῆ Λ α ὕ ρ α (Ν. Πετι-
μεζᾶ). Τὸ βιβλίο, πὺν τὴν ἐκδόσιν τοῦ ἀνάλαβε
τὸ «Ἀθηναϊκὸ Βιβλιοπωλεῖο Χρ. Γανιάρη», ἔ-
χει τὸν ἀπόλουθο χαρακτηριστικὸ πρόλογο, γραμ-
μένο ἀπὸ τὸν ποιητὴ Ρ ἦ γ α Γ κ δ λ φ η :

Στὴ λυρική μας ποίησι, ἀπὸ τὰ περασμένα χρόνια, τὰ
χρόνια τῆς καθαρῆς οὐσίας, κληρονομίθηκε μιὰν ἀορι-
στία στὸ αἶσθημα, ἕνα γλῶσσο τράβηγμα καὶ ἕνα ξέχυμα
στὴν ἐκφρασὴν τοῦ, καὶ ὅαν' ὑψίστιμος οὐ ψυχικὸς οὐ-
παντός γιὰ σύννεφα μακριὰ καὶ γι' ἄγνες ἀπιαστες.
Οἱ πεσοῦστεροι, θεωροῦσαν γι' ἀνδρία πεζολογία, τὸ
ἄγγιγμα τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, πὺν μᾶς στέκεται
πὺν οὐμώτερος, τὸ ἀγκάλιασμα τῆς ζωῆς τῆς δικῆς μας
καὶ τῶν ἄλλων τριγύρω μας, ὅπως τὴ βλέπουνε τὰ
ἴπια μας, καὶ ἡ καρδιά μας τὴν αἰσθάνεται. Συντε-
λοῦσε, θέβαια, οὐ τοῦτο ἡ ξένη μίμησις, καὶ ἡ πα-
ρασκευασμένη ἔννοια πὺν εἴγαμε τότες ἐδῶ τοῦ ρομαν-
τισμοῦ, πὺν βασίλευσε σὶν ἐξῶ διανοητικὸν κόσμον καὶ
νέμειε τὴν ἐποχὴ. Μὰ καὶ μ' ὅλο τὸ πέρασμα τοῦ
καιροῦ καὶ μ' ὅλο τὸ ἀνοιγνύμενον σὶν νεώτερον ποίησιν
μας, ὁ δῶν καὶ οὐνοῦ, ἀληθινώτερον, ἀπὸ τὸν λιγύ-
σιος ἀξιὸς ποιητὴς μας, ὅπως ἀκόμα βλέπουμε νὰ
τοῖνε καὶ νὰ ὑπάρχουνε τὰ λείψανα τῆς τάσης αὐτῆς
ποῦς τὰ λυρικά σύννεφα καὶ τὶς ἄγνες.

Γιὰ τοῦτο, πάντα, κάνει ἐντύπωση ξεχωριστὴ, τὸ
πανεόωμα νέου τραγουδιοῦ, καινοῦρας ποιητικῆς
ἡλικίας, λυτρωμένης ἀπὸ ἀοριστίες καὶ γλῶσσα τοα-
θήνηματα, λεπτειομένης ἀπὸ κάθε οὐμαντικῆς διάνθε-
σης παροξήνησις, συγκρατημένης στὸ αἶσθημα καὶ πι-
στικὴ σὶν ἐκφρασὴ. Μὰ τέτοια χαρακτηριστικὴ
νοσημὴ, βολικουμε σὶν ποιητικὴ δημιουργία τοῦ κ.
Ν. Πετιμεζᾶ, πὺν μὲ τὸ ψευτόνομα «Λαύρας», δὲν
εἶναι πολλὸς καιρὸς πὺν πρωτοφανερῶνθηκε ποιητῆς
καὶ σιγοπλῆντης ἀξίος σὶς οὐλίδες τοῦ «Νουμά».
Μέσα σὶ «Ἀπλά Λόγια», τὸ πρῶτον τοῦτο ποιητικὸ
βιβλίο τοῦ κ. Ν. Πετιμεζᾶ, — πὺν ἔγω τὴν τιμὴν, νε-
ώτερος ἐνῶ, ἀπὸ τὸν ποιητὴ, σὶς χρόνια, νὰ τὸ προ-
λογίζω μὲ ἀξίον σέβας καὶ ἀγάπην γιὰ τὴν προσοπάειά
του, — βολικει κανεὶς ἀπλότητα, σαφήνεια, χρώμα
καθόσια ἑλληνικὸν, ψυχικότητα πολιτισμένου ἀνθρώ-
που, καὶ, πάνον ἀπ' ὅλα, μιὰ γερὴ μελαγχολία, πὺν
ὑποβλητικὰ γαργαλίζει ὅλα τὰ τραγούδια.

Ἄ, αὐτὴ ἡ γερὴ μελαγχολία, πόσο πρέπει νὰ μᾶς
εἶναι οὐπαθητικὴ ! Ἀφοῦ ξαίρουμε, πόσο σπάνια
ἀνοίγεται ἡ ψυχικὴ χαρὰ σὶς τραγούδια, καὶ
ἀντίθετα, ἀφοῦ τὸ βλέπουμε, πόσο συχνὰ ὁ ἀνθρώ-
πινος πόνος, εἶναι κείνος πὺν λυμπίζεται νὰ βρεῖ, τῆς